

Ahmet Bülent Tekik*

Kitap, Satır ve Cuma

Elinde yaldızlı ciltle kaplı kalın bir kitap vardı. İçeri girdiğimde bakmadı bana. Yalpaladım, az daha kucağına düşecektim. Ona yakın bir yere oturdum. Makyajın gücüyle zamana direnen yüzünde insana tepeden bakan mesafe koyucu bir hal vardı. Burnu görünmez bir sütunla destekleniyormuş gibi hafif yukarı kalkıktı. Ama açık pembeye boyanmış dudaklarının kenarından çenesinin altına doğru akan iki çizgi burnunun yalancılığını ve zamanın korkunçluğunu açığa çıkarıyordu.

Camı eritecek kadar sıcaktı hava. Dışarıda kimse yoktu ve banliyö treni biraz daha kalsa eriyecekti. Hemen hareket etmeli ve rüzgârda soğumalıydı. Ben de uyurdum. Terk ettiğim şehri düşünecektim, başımı cama yasladığım gibi çektim. Sıcak öyleydi ki başımı ancak kendi bedenime düşürebilirdim. Döşemesi sökülmüş koltuklar ve kirli camlar yanıyordu. Bir firının içi gibiydi tren. Esneyerek kadına baktım ve içime çektiğim alkolle harmanlanmış havayı geri verirken kadının yüzüne üfledim. Saçları yellendi, kalkıp gidecek, tersleyecek sandım. Ama kitabın aynı sayfasında, hiç kımıldamadan durdu. Bu kadında hayat yoktu.

Sarhoş olduğumu bildiğim için, o şehirden niye kaçtığımı cesurca, kendimi sorgulayarak, babama kızarak düşünmek istedim. Beni kim öldürecekti? Telefon açıp babama “oğlunu öldüreceğiz” diyenler kimdi? Terk ettiğim şehirde birçok arkadaşım vurulmuştu. Onları öldürenler içki içtiğimizi görmüşlerdi:

Şehrin tek tepesi vardı. İçmek için oraya çıkardık. O karanlık tepeden, şehirden yükselen uğultuyu dinlemek, şehrin yanıp sönen ışıklarına bakmak ve susmak, sonra da yüzleri örten karanlıkta gizlice ağlamak çok güzeldi. Bazen kenar semtlerden silah sesleri duyulurdu, panzerler korkunç böcekler gibi sokakları gürültüye boğardı. Evlere girilip çıkılır, insanlar duvar

diplerinde sıraya sokulurdu. Geceleri tepeye gitmek tehlikeliydi, asker yasaklamıştı. Ama içebileceğimiz tek yer orasıydı, ne evde ne sokakta içebilirdik. Beni öldüreceklerini söyleyenler de Kutsal Kitabı okumak için, biraz da peygambere öykünerek tepeye çıkarlardı. Bizim şehrin Hira'sıydı orası. Beş adam tepeden şehre kadar kovalamışlardı bizi. Arkama hiç bakmadan şehre doğru koşmuştum. Ben koştuğumda şehir görünmez oluyordu. Sanki şehirle aramıza sis çöküyor ve o sisin içinde bilmediğim bir yöne koşuyordum. Girişi örümcek ağlarıyla örülü bir mağara yok muydu yamaçlarda, ölecektim! Bunun bir rüya olması için koşarken gözlerimi kapıyor, rüya olmadığını görünce tekrar deniyordum. Ama değildi. Arkamızda beş adam, ellerindeki satırlarla bizi ve şehri doğramaya geliyorlardı. Sarhoştum ve sanki bedenim yoktu. Bir an kafamı çevirip geriye baktım: Peşimizdekilerden biri ayağından sakattı, ama benden iyi koşuyordu. Sakat olduğu halde böyle gayretle koşması ve diğer uzun saçlı satırlının koşarken rüzgârda savrulan saçları onların haklılığını, bizim de günahlarımızın büyüklüğünü pekiştiriyordu. Bizi kurtarsın diye tanrıya dua edemiyordum, sanki tanrı da o beş adamla peşimizdeydi. Sisi çöktüren, şehri uzaklaştıran da oydu. O tepede birlikte içtiğimiz arkadaşlarımızın hepsi sırayla öldürüldü. Artık içilmezdi o şehirde. Kaçıp gelmiştim buraya. Günlerim bu banliyö treninde, birbirine uzak iki ölü nokta arasında geçiyor şimdi.

Plastik şişeye koyduğum bira nerdeyse kaynayacaktı. Şişeyi göz hizama kadar kaldırdım. Kadın hala bakmıyordu. Ben burada ölsem, cesedim çürüse, tren kokudan kırılrsa kimildamayacaktı. Şişedeki biraya baktım ve tarih boyunca şairlerin içki için yazdıklarını düşündüm ve hepsinden bir dize, bir kelime alarak yeni şiirler yapıp okumaya başladım. Kadın bakmadı, çaresizce koltuğa bıraktım kendimi.

Başımı sol omzuma düşürmüştüm, uyumak istiyordum. Başım omzumdaki sertliğe alışmışken, ray tarafında kalan otomatik kapı dışarıdan zorlanmaya başladı. İki kirli parmak, otomatik kapının birbirine değen siyah lastiğini aralayıp trenin içinde deviniyordu. Kirli parmakların devamında bir insan yoktu, sanki kendi başlarındaydılar. Biraz sonra iki parmak çoğalıp kalın bilekli kirli bir el oldu, ardından da koca, ıslak ve kirli bir çuvalı sıkı sıkıya kavramış bir adam olarak trende belirdi. Adamın arkasındaki açık kapıda hava sıcaktan titriyordu. Banliyö treninin otomatik kapıları kapandı ve tren öksürüğe benzeyen sireniyle hareket etmeye başladı. Az önce adamın açtığı kapıya kapanmamıştı ve içeriye rüzgârla birlikte madeni yağ kokusu giriyordu.

Adama baktım: Bu mevsimden değildi. Bir yaz adamı değildi. Kışı yaşayan bir yerden gelmişti. Kalın pantolonu, yün pardösüsü ve sıcaktan lastik kokan botları bu öğle sıcaklığını daha da korkunç hale getirmişti. Ona baktıkça hararet basıyordu beni. Saçları kirden sertleşmişti. Gözlerinin üstüne kadar kirli bir şapka giydiği sanılabılırdi. Alnının kaş kısmı cumba gibi çıkıntılıydı, gözlerinin altına gölgesi düşüyordu. Aynı noktadan çıkmış üç tüy kaşı, uçurum kenarına tutunmuş yabancı otlara benziyordu. Bir ayağı da sakattı. O kadar çok paçavrayla sarılmıştı ki sakat bacağını, ikisi aynı kalınlığa gelmişti.

O da benim gibi içeriği süzdü. Kadın kafasını çevirip de adama bakmadı. Kirli çuvalından kan rengi bir şeyler damlıyordu. Plastik şişedeki ısınmış birayı da içtim. Adam kompartımanın ortasına çömeldi. Çuvalın ağzını açarken kadına ve bana bakıyordu. Yanına gitmek için kalktığımda kadının kucığına düşecektim. Dipteki bira kadının göğsüne döküldü. Kadında ruh yokmuş gibi istifini bozmadı. Elindeki kitaba yaklaşım baktım. Tek satır yoktu üstünde. Şaşkınlıkla çuvalı adama yaklaştım. Adam çuvalın dip kulaklarından tutarak yukarı kaldırdı. İnce, kanlı bir sıvıyla birlikte irili ufaklı onlarca balık ortalığa kaydı. Tek tek saymaya başladı. Sayarken kadına bakıyordu. Kadın yüzünü çevirip de bakmayınca, bu sefer balıkların iriliklerine göre ayırmaya başladı. Kadın donmuş gibiydi. Balıkları sayan adam sakat ayağını öfkeyle bir sopa gibi yerden aldı ve bana saati sordu. Sarhoştum ve saatim yoktu. Niye bağırıyorsunuz diye üzerime yürüdü ve sakat ayağının içinden koca bir satır çıkardı. Adamı tanımıştım: Hira tepesinde Kutsal Kitabı okuyup peşimden satırla kovalayan o sakat adamdı. Bağıracaktım, sarhoştum, ağzımın kaslarına hükmedemiyordum. Gidip kitap okuyan kadını uyandırmasam belki kurtulurum diye kadını dürtmeye, uyandırmaya çalıştım. Ama kadın aynı tepkisizlikle yaldızlı boş kitaba bakıyordu. Kadın uyanmadığı için adam daha bir hiddetlendi. Satır sıcakta daha bir korkunçlaştı. O sırada, trenin açık kalmış kapısına uzun saçlı bir adam tutunmuş, içeri girmek istiyordu. Biraz daha geçse takati kırılacak ve tren onu savurup atacaktı. Son bir hamleyle trene atladı ve kurtuldu. Satırın gölgesi üzerimden kalktı ve korkuyla biriktirdiğim nefesimi hızlı hızlı dışarı verdim. Trene yeni binene baktım: Soluğunu sarı bir poşete üflüyordu. Yalpaladı ve balıkların üstüne düştü. Birkaç balık uzun saçlı tinercinin altından kadının ayaklarının dibine fırladı. Satırlı adam sinirle satırını tinerciye çevirdi. Tinerci bir eliyle poşete üflerken, diğer eliyle sırtından bir satır çıkardı. İki korkunç satırın arasındaydım. İnanmadım, satırlılar birbirlerine sarılıp ağlamaya başladılar. Bunlar yıllar sonra birbirlerini tanıyan Hira tepesi dostlarıydı.

Sonra koyunlarından ciltleri sarı yaldızla parlayan birer kitap çıkarıp kadının yanına oturdular. Satırlarını kucaklarına bıraktılar ve sırayla soluklarını sarı poşete üfleyip tıpkı o kadın gibi kitaplarına baktılar. Sonra trenin camları paslanmaya, ağaçlar, evler ve kuşlar silinmeye başladı. Ben ağlayarak paslanmış camları gösterdim onlara. Yaldızlı ciltle kaplanmış kitaplarına bakıyorlardı, kendilerinde değillerdi. Ben sakat adamın açtığı kapıdan trenden atladım ve kurumuş, dikenli demiryolu yamacından yuvarlanıp soğuk bir göle düştüm: Annem kalkmam için yüzümü buz gibi suyla ovuyordu: Oğlum kalk, banyonu yap, saat on bir, okur birazdan, bugün cuma.

* Ahmet Bülent Tekik, 1974 Batman doğumlu. Dicle Üniversitesi Müh. Mim. Fak. Mak. Müh. mezunu. Yaklaşık on yıldır tiyatro ile uğraşmakta. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Gösteri Sanatları Merkezi Tiyatro Yazarlığı ve Yönetmenliği bölümü mezunu. Dört yıl Makina Mühendisleri Odası'nın İstanbul şubesinde çalıştı. Şu an Batman'da yaşıyor.